

Mihail Gălățanu

UN DUBLU ASASINAT
POLITIC

Roman

eLiteratura

** un muzeograf este molestă, chiar la aniversarea zilei sale de naștere, într-un mod bestial * la nouă zile de la agresare, moare, într-un mod cât se poate de straniu, căzând din picioare * autorul infamei fapte rămâne necunoscut și nepedepsit * victima, membră a Partidului Național Liberal, este coordonatorul forțelor locale din coaliția anticomunistă * faptele, veridice în cea mai mare parte a lor, se petrec în tumultuosul an 1990 și la începutul anului care urmează * deshumarea victimei, la aproape nouă luni de la moarte, pare un scenariu regizat lamentabil – sau o parodie grotescă după justiție * procuratura contrazice vehement ipoteza crimei politice * un roman reportaj/document, care redeschide dosarul tulburilor ani 1990–1992, când serviciile secrete se implicau în mineriadă și, deopotrivă, „faceau ordine”, în Piața Universității * reconstituirea epocii se face cu poze de arhivă, autentice, încredințate de familia victimei * la urmă se află că, de fapt, muzeograful de la Peleş era însărcinat cu listarea bunurilor care aparținuseră Regelui Mihai * acțiunea se referă la redescoperirea vieții celui care a fost Dan Rădulescu, itinerariu parcurs de un ziarist, împreună cu un fotoreporter * romanul este inspirat de un model „frust”, precum cel al lui Truman Capote din „Cu sânge rece” * dincolo de miza documentară, se ascunde o miză politică și, deopotrivă, una estetică, dincolo de etic **

*

Am coborât din tren prefăcându-mă că șchiopătez.

Închipuindu-mi că am un picior mai lung și unul mai scurt. Deși am două picioare egale: ca bețele de chibrit pe care le ascund copiii la spate atunci când e vorba să-și aleagă porțile la fotbal.

Gerul mi s-a lipit de față ca o folie de plastic, din acelea care îmbracă trupurile inerte la morgă. Cred că m-am prefăcut că șchiopătez fiindcă aveam nevoie să fiu compătimit.

Cu cinci zile în urmă, m-am despărțit de Flavia. Definitiv, am zis. Și am crezut amândoi.

Am ajuns târziu: să fi fost poate doisprezece? unu? după amiaza, cu un personal hârbuit. La care navetiștii îi zic dric.

Oricum mergea prost, sau mai degrabă oribil. Ca și dragostea noastră, în ultima vreme.

Întotdeauna, țin minte, mi-a mers prost în dragoste. Dar asta nu interesează pe nimeni – și nici nu știu de ce am spus-o.

Și nimic mai scârbos decât spovedania dusă până la capăt, hohot, iureș al burții, rezemat de zid, clătinându-te, într-un loc întunecos. Băgând degetele pe gât ca să vină cât mai iute.

Ca și cum ai fluiera. Ca și cum ai chema pe cineva în ajutor. Cu o seară înainte mă îmbătasem și scăpasem trenul

de dimineață. Ratând întâlnirea cu colegul meu, fotoreporterul Gabi C.

M. plecase, probabil singur, sau se întorsese acasă, ca orice om cu scaun la cap, băuse o carafă cu vin fiert, își turnase pe cap o oală cu apă caldă, să se încălzească, înjurase că l-am făcut să se scoale la șase dimineața, pe gerul lucios – și se vârâse înapoi între pături, în așternuturile mirosind vag a nevastă adormită.

Pe acoperișul gării scrie sec: „Câmpina”. Cu litere albe, pe fond albastru. O firmă ruginită, decupată din vechile-antice-și-de-demult filme-western.

În care totul se sfârșește cu bine. Eroul principal privește adânc și bovin eroina principală în ochi, după care o strânge la piept.

Încăpător: Weissmuller, Schwarzenegger & Comp. După care urmează masa de seară, mama pune farfuriile, iarăși mâncăm târziu în seara asta, ți-a plăcut filmul? – mie mi s-a-ncrețit stomacul de foame.

Mâncarea s-a răcit. Vom adormi fericiți, o familie mică, într-o casă veche dintr-un cartier mărginaș, care nu scapă nici un film.

Pe firma albastră s-au pus o patină cleioasă de praf și funingine de locomotivă.

În fiecare seară, coborând din trenul care venea de la Sinaia, un bărbat între două vârste va fi privit-o absent, ca pe un obiect asimilat în decor.

*

Flavia Maior vindea felicitări în ziua aceea. Nu era o zi caldă și purta dresuri negre. Toți bărbații de pe stradă îi derulau dresurile, cu încetinitorul, ca pe un film porcos, fiindcă li se părea că ochii verzi-albaștri se asortează mai bine cu părul pubian. Care era șaten, în ciuda buclelor ei negre care-i ocoleau urechile.

– E o bagaboantă bine, mi-a șoptit Gabi, cu fața lui lătăreață, întinzându-și mustața într-un zâmbet succulent. Mustața lui aducea a dâră de creion dermatograf negru, bine întinsă pe piață. Futu-l care te minte, io i-aș trage-o lu' asta, că e chestie dă bucă (și-și bătu obrazu') să ți-o înscrii în palmares, da' mă cânta nevastă-mea imediat. Nu știu cum mă simte că-mi place altă muiere, da' se prinde pe loc. Și când te privește nevastă-mea, Oana, urât, simți că te taie pișu' – adaugă Gabi. Mai bine încearcă-ți tu norocul, ce zici?

– Seamănă cu Madonna, când a fost mazilită vânzătoare la Gostat, am zis eu, deși tipa nu era de lepădat. Mă enerva doar cum îi curg balele lui Gabi după ea.

– Ce zici, s-o trag în poză? – sări Gabi.

– Și ce-o să spună Oana când o să vadă clișeul?

– Aiurea o să-l vadă, spune Gabi, oprindu-se și scoțându-și „tunul”.

„Tunul” era scula lui profesională, cu teleobiectiv. Gabi era foarte mândru de ea. Face trei milioane pe puțin, obișnuia el să zică, cocoșindu-se, dându-se cât mai pieptos cu puțință. Să-mi dea și trei jumate și nu-l dau, pe mormântu’ lu’ mama, futu-l care te minte.

– Bravo, Gabiule, fotografiezi pipițe pe banii redacției? – am șarjat ca să-l înfurii.

– Ai să-ți ceri iertare pen’ ce-mi bengăni acum, hombre, când ai să vezi pozișoarele și mai ales țâțișoarele ei din pozișoare, îmi zice Gabi și se apleacă pe vine.

Cu mâna lui stângă și păroasă reglează teleobiectivul, cu dreapta ține „tunul”.

L-a încărcat și acuma stă cu el gata să tragă.

Mie mi se pare că arată ca un vânător care a prins în bătaia puștii o biată vietate. Și vietatea își ridică ușor fusta, încercând să scoată cu dreapta, batista dintr-un buzunar adânc, manevră încununată de o reușită promptă.

Obiectivul își suflă nasul, e răcită și-i curg mucii, mai dihai decât cotele apelor Dunării, Vukovar scade soasant-sentimetri, Orșova vosemsentimetri.

Gabi apasă pe trăgaci. Țac-pac. Țac-pac. Țac-pac. Vietatea cascade plictisită.

Gabi se mută cinci metri mai încolo. Schimbă unghiul. Vietatea îl vede. Îi zâmbește. Să-mi dai și mie două pentru buletin, îi strigă. La mișto.

– Am să-ți dau io o... zice Gabi, mai mult pentru sine. Și, din cauza unei mașini care trece, nu se aude ce zice. Nici nu e nevoie.

Nu țin morțiș să aud.

Și eu i-aș da, în locul lui, același lucru.

Să facă ce vrea cu el.

Ferfeniță. Harcea-parcea. Să se joace.

N-ar fi rău.

O noapte cu necunoscuta asta mi se pare un țel nobil pe lângă o viață trăită în zadar.

„Tunul” lui Gabi se încarcă iarăși.

Pentru Gabi, el e un fel de organ erectil. Cu asta el le violează pe toate.

Femeile mor după Gabi.

Osos, înalt, țigănos, are un soi de virilitate de modă veche, elegantă, cu care le inspiră încredere femeilor.

Simt ele că nu fac o investiție în zadar.

Gabi își bagă mâinile în geantă și cotrobăie îndelung, în neștire. Caută un alt film. Asta pe care-l are în aparat i s-a terminat.

Se apropie de mine și-mi șoptește:

Am niște poze-giugiuc. Briciu, mă, auzi?

Gabi râde la mine. Bulangiule, îmi zice, ție nu-ți place gagica. Ești un bou!

Nu am timp să-i spun că îmi place, pentru că Gabi mă trage după el ca pe o remorcă, în care s-au îngrămădit cu coceni de furat.

Mă împinge, pe urmă, spre ea, și-mi șoptește: hai, bă, să-i facem vânzare, c-are felicitări mișto.

Scoate o bancnotă și o aruncă pe mășuța pe care sunt felicitările. Îi face semn fetei că vrea să-și aleagă.

Respect pentr **Îmi zice:** hai, bă, alege-ți și tu, că fac cinste c-o felicitare.

Felicitările sunt destul de țicnite, cu un moș-crăciun-gerilă-sau-ce-o-fi, căruia, în loc de scufie, îi sare dopul. Moș Crăciun e, de fapt, o sticlă de șampanie gata să ejacluze în cinstea sărbătorilor.

Fata râde și buclele negre se clatină precum ciucurii unei perdele.

Huria poartă o scurtă de piele neagră cu „thrash” și „heavy metal” pe spate. Arată a rockeriță sută la sută.

O întreb dacă stă așa toată ziua în Piața Romană. Dă din cap în semn că „îhâm”. Îhâm, zic și eu în gândul meu.

Îhâm, îmi placii. Îhâm, aș vrea să ți-o pun, măcar o dată.

Îhâm, ești interzis de frumoasă.

– Ce să fac io c-o felicitare căzută din cer pe nepusă masă? – îl întreb pe Gabi, în timp ce el se îndreaptă spre stația lui 131.

– Nu știu, ți-o scrii și tu ție însuți, o pui la poștă și-o primești peste trei zile, zice Gabi.

Nu-mi plac felicitările trimise de alți bărbați, rânjesc eu.

Dintr-un salt, Gabi e în autobuzul care merge la Casa Presei Libere.

„Nu mergi și tu la Piața Scânteii?” – mă întrebă.

„Nu, mai rămân în oraș. Vin mai târziu la redacție” – îi răspund.

„Treaba ta, o să-ți tragă Baloo o sancțiune.”

Baloo e șeful. N-are importanță. Să-mi tragă, de-aia e șef. Un urs brunet, pentru care „the whole necessity is job”. După ce autobuzul a șters-o, mă întorc în Romană.

Thrasista pare că se aștepta la asta. Mă întâmpină de departe cu un zâmbet lățit pe toată gura, ca Marele Pavoaz. Are niște cercei mari, circulari, prin care ar putea sări leii la circ. Dacă ar fi dresați.

O întreb cum o cheamă. O cheamă Flavia. Dacă lucrează și-n altă parte ori asta e tot job-ul ei. E studentă.

Clișeu: stă-n cămine în Grozăvești, mănâncă la cantină.

Cum e mâncarea la cantină? Proastă, ca la cantină. De unde e de loc? N-are importanță. E așa de mișto că-ți vine să-ți bați copiii. S-o duci în patul tau, chiar dacă n-ai împlinit încă șase ani. Bouțul de Gabi a avut dreptate. O să fie o poză mișto pentru panoplia lui. Descheiată la al doilea nasture al cămășii negre, i se văd țâțele îndemnându-i-se într-o falie periculoasă. Preistorică.

Hai să ne dezbrăcăm, îmi vine să-i zic.

Să nu mai pierdem timpul, încercând să căutăm un hotel.

Hai să oprim lumea aici, să-i împietrim pe fiecare în secunda lui, în mișcarea lui – și să le închidem frumos ochii, apoi să te pun pe masa pe care ține felicitările și s-o facem în Piața Română.

Cum terminăm, le dăm drumul la toți să plece în voia lor, le deschidem ochii, îi despietrim. Ce haz are să mai pierdem timpul cu flirtul?

O întreb dacă nu se plictisește aici, în Romană, toată ziua.

Se.

Da' n-ar merge la o cafea, un film? Ar. Atunci e simplu, îi spun, la cât strângi maimuțele astea de pe masă? La șase. S-a făcut, la șase-s înapoi și te iau. Încuviințează. nu știu dacă e numai simpla politețe.

Poate că nu vrea să mă dezamăgească. O să mergem la cinema Eforie, îi spun, acolo mai rulează încă filme de arhivă, din Cinematecă.

Mă arunc într-un autobuz care-și deschide pentru o clipă orificiul primitiv, obturat de două segmente învelite în manșonul elastic al cauciucurilor. Înăuntru e cald, ca în ea, așa cum aș vrea să fie în ea, așa cum îmi închipui că e în ea. Și-mi vine să ejaculez.

*

Câmpina e un oraș mic, despre care ai impresia c-ar putea încăpea lejer pe terasa unui zgârie-nori în America. Și-ar mai rămâne loc și pentru o terasă bine gospodărită, mobilată cu bere și mititei.

Un singur autobuz, condus de un șofer cu o șapcă evadată din colhozul cel mai apropiat, își mișcă a lehamite șuruburile și mașinăriile hodorogite spre „centrul” orașului.

De la borna kilometrică din centru și până în București, al intercontinental, sunt 90 de kilometri. În sens opus, primul oraș este la 29 de kilometri: Sinaia.

Oamenii sunt îmbrăcați țărănește, cu bunde cenușii, decolorate.

Haine ieftine atârnă pe copii. Pulovere moi, de lână, împletite de mame, în serile de noiembrie în acre își așteaptă bărbații să vină de la o cârciumă.

E seară și orașul neluminat are străzile pustii încă de foarte devreme: de cum se întuneacă.

Și casele sunt înghesuite între dealuri. Gara e searbădă și n-ai unde să mănânci. Intru într-o plăcintărie și comand o porție dublă. Brânza fierbinte și stătută mi se rostogolește pe gât în gogoloașe, ca terciul prost.

Pe hartă aici scrie deasupra cu majuscule: subcarpații de curbură.

El a mers pe aici, a intrat uneori, seara, în plăcintăria asta nenorocită. A plătit.

Aluatul fierbinte i-a ars gâtulejul. Brânza a alergat în jos, în stomac, în duoden, mai departe în intestin, allegro allegretto, ma non troppo.

A ieșit uneori, probabil duminica, să-și plimbe copiii – și le-a cumpărat o porție de plăcintă cu brânză – și brânza s-a depus în stomacul lor de pionieri, cuminte și disciplinată.

Orașul e mic, ca o nucă mucigăită. Dar frumos. Ce oraș frumos, fabrici și uzine.